

— Нѣма ли единъ герой, роденъ отъ ханѣма, който да се покатери нощемъ на крепостната стена, да скочи вътре, да избие стражата и да отключи портата?

Пашитѣ мълчаха.

— Защо мълчите, — викна Челебията, — орѣхи ли има въ устата ви?

Тогава се вдигна най-стариятъ паша и рече:

— Господарю, азъ познавамъ единъ герой, който може да влѣзе въ крепостъта на българитѣ.

— По-скоро тичай да го доведешъ!

Стариятъ паша излѣзе отъ шатрата на военачалника, прекоси презъ черния мравунекъ отъ войници, които сърбаха чорба отъ голѣми прѣстени гърнета съ дървени лѣжици, и слѣзе къмъ близката долчина. Въ долчината едно дърто магаре мирно хрупаше зелени бодили и гонѣше съ лѣвото си ухо зеленитѣ мухи, които упорито се мъчеха да влѣзатъ въ очитѣ му, за да разбератъ защо плаче. Пашата откърши една жилава върбова прѣчка и го покара напреде си. Откара го къмъ шатрата, кждето заседаваха пашитѣ и викна отъ далечъ:

— Ето, господарю, героя!

Челеби Сюлейманъ сви очи и брадата му затрепера.

— Какъ смѣешъ да се гавришъ съ своя господарь? — избухна той и вдигна тежкия си ятаганъ да съсѣче стария паша.

— Стой, бащице мой, не бързай, — отговори му пашата, — чакай да ти кажа! Азъ не се гавря, а повтарямъ: този е героя, който ще превземе орловото гнѣздо на българитѣ. Господарю, на този свѣтъ нѣма стена по-яка отъ жълтицата. Заповѣдай да натоварятъ върху гърба на магарето едни дисаги до горе пълни съ жълтици. Заповѣдай натовареното магаре да бжде отведено тая нощъ предъ желѣзната врата и чакай да видишъ какво ще стане.

Както каза пашата, тъй стори Челеби Сюлейманъ. Напълни едни дисаги съ жълтици отъ съкровището, самъ ги метна върху гърба на магарето и му подаде повода въ ржката на единъ циганинъ, който отъ Мала-Азия бѣше потеглилъ подиръ турската войска, да ближе гърнетата на войницитѣ. Циганинътъ отведе магарето, щомъ се стъмни, предъ желѣзната врата. Нощъта бѣше лунна. Гробищно спокойствие милваше позлатенитѣ високи кули на царь